

Bir Terakkili Anısı

Köy Enstitüsü mezunu babam zorunlu hizmeti bitince okuduğu “Ak Zambaklar Ülkesi” ve “Mefkûreci Öğretmen” kitaplarının etkisiyle kendi köyüne tayinini istemiş ama köyde okul yok. “Okulsuz köyün öğretmeni” olan babam köye 3 sınıflı güzel bir okul yaptırmış. Bir yandan okul inşa edilirken öte yandan annem de her akşam oturup öğrencilere önlük dikermiş. Devletin yolladığı paralar yetmedikçe kendi paralarını da okula harcaınca parasız kalmışlar. “Nasıl olsa köyün çocukları bir sınıfı ancak dolduruyor, o halde şimdilik sınıfın birine biz yerleşelim” deyip sınıfın birini ev olarak kullanmaya başlamışlar. İşte o “sınıf evde” ben dünyaya gelmişim ve çocuk cıvıltıları arasında geçmiş bebekliğim.

Kendime pek şans tanımadan girdiğim üniversite sınavı sonucunda Marmara Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi’ni kazanmayayım mı? Baba mesleği bana mı geçecekti? Başladım başlamasına da 3. yılın sonlarına doğru bir sabah kalkıp “Hayır, benden öğretmen olmaz” deyip gidip aynı gün kaydımı sildirmiştim sildirmesine ama bir okulun içinde dünyaya geldiğimde sanki ömrümün büyükçe bir kısmının eğitim yuvalarında geçeceği de kaderime yazılmış.

Nasıl Terakkili Oldum?

1998 sonbaharında kendimi Terakki Vakfı Okulları’nda iş görüşmesinde buluverdim. İçinde doğup, büyüdüğüm okul ortamı beni yine içine çekivermişti. Meğer benim olmam gereken dünya tam da burasıymış. Çağdaş, aydın, sevecen, yapıcı, her zaman teşvik edici bir kurum olan Terakki’ye girdim ve çeyrek asırı geride bıraktım. Hem de nasıl geçtiğini hiç anlamadan.

Bir insan Terakki Vakfı Okulları gibi bir kurumun bünyesinde 25 yılı geride bırakır da hiç anısı olmaz mı? Kimi komik, kimi duygusal çokça anılar oldu tabi ki. Burada görevim ses teknisyenliği idi ama büyük bir tevazu ile yeri geldi önemli projelerin, denemelerin parçası olmama olanak da verildi.

Z Kuşağı Bilmez Eskiden Buralar Hep Dutluktu Ve Flash Bellek Bile Henüz İcat Edilmemişti

Tiyatro Festivali dönemimizde pazartesiden cumaya 5 konuk lise geliyor, gün boyu hazırlanıp akşamları oyunlarını sahneliyorlar. Onlara gün boyu yardımcı oluyor, fırsat buldukça da ödül gecesi için video montajlıyordum ama yetiştiremeyeceğimden montaja kaldığım yerden evde de devam etmem gerekiyor. Henüz laptop, flash bellek, bulut, drive hiçbiri yok. Disketlere video sığdırmak mümkün değil. Sadece kocaman kasalı bilgisayarlarımız var. Ben her gece o kocaman kasalı bilgisayarımı söküyor eve götürüyor, evde devam ediyor ve sabahta okula geri getirip yeniden kuruyordum. Neyse ki teknoloji hızlı gelişti, Terakki de teknolojiden yararlanmada hep öncü oldu da bir iki yıl sonra önce CD’lere sonra USB’lere yükleyip eve iş taşıyabildim. Şimdilerde “drive”larla erişimde sınır tanımıyoruz.

Hüzünlü Günler

Tabi ki 25 yılın bütün anıları gülümseten olaylardan ibaret değildi. Pandemi günleri. Okullarda eğitim-öğretim yok ama Milli Eğitim Bakanlığı resmi bayramlarda okullarda yine de marş çalınmasını istemişti. Okula geliyor, bomboş sınıflara, boş koridorlara marş çalıyordum. Ne 5 dakikalık teneffüslerde bile yağmur kar demeden bahçeye top oynamaya koşan çocuklarımız, ne bir dersten çıkıp diğerine koşturan öğretmenlerimiz, ne çalışanlarımız hiçbiri yok ve capcanlı bir organizma adeta bitkisel hayattaydı.

İyi Ki Terakkideyim

Bir gün K2 Kültür Merkezimizin kumanda odasında mini mini 1. sınıf öğrencisi, şirin bir kız çocuğu ile karşılaştım. “Ne işin var bakayım senin burada? Çık hemen dışarı!” gibi bir azarlanma bekliyordu belki. Öyle ya, yaşam insanları bazı rollere şartlandırıyordu ve bu durumda “Büyükler kurallar koyar, büyükler kızar, büyükler azarlar.” rolü vardı.

Oysa biz Terakkililer meraklı öğrenciyi severiz. En kalıcı öğrenme merakla edinilendir biliriz. Yine bizim düsturlarımızdandır ki eğitim sınıfta başlayıp bitmez. O nedenle öğrencilerimize her sene öğretmenleri kazan dairesini, marangozhaneyi bile gezdirir, oralardan bile bilgi devşirilir. Ben de Terakki’de artık bilinçaltıma dek yerleşmiş bu anlayışla yaklaştım.

- Hoş geldin canım, merak mı ettin burayı? Ben Ertuğrul, senin ismin ne? Anlatmamı ister misin? Neleri merak ettin mesela?

Teneffüs boyunca sorabileceği kadar sordu, anlamaya çalıştı ve teşekkür edip gitti.

Son ders saati bitti, ben de odayı kapayıp K1’e geçmeye hazırlanıyordum ki aynı minik kız çocuğu baktım annesini adeta sürükleyerek çekiştire çekiştire bana doğru getiriyor. Yanıma, kumanda odasının kapısına kadar gelince kız heyecanla annesine beni tanıttı.

- Bak anne bu Ertuğrul amca. O benim arkadaşım!

Bu nasıl tatlı, nasıl hoş bir duygudur bilir misiniz? Ne mevki, ne şöret, ne para pul hiçbirinin veremeyeceği bir duygu. Bir çocuğun sevgisi, samimiyeti, yakınlığı dünyanın en yalın, en çıkarsız sevgisidir ve o bana “arkadaşlık” kelimesini bağışlayarak en büyük armağanı vermişti.

Çok uzun oldu biliyorum. Uzun bir süredir adeta yazmaya tövbeliydim ve Terakki aile ortamında yazmak hoş geldi. Hem bu ailenin üyelerinin okumayı sevenlerden oluştuğunu da biliyorum, baksanıza son satıra kadar bırakmayıp okumuşsunuz. Teşekkürler Terakki!

Ertuğrul Timur

23.05.2024 tarihinde yayınlanmıştır.

İlerlemeyi bilen Terakkililerle benzeri anıları sizler daha sıkça yaşıyorsunuzdur. Paylaşsanız ne güzel olur.